

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:o 5

September 1973

Årgång 4

INNEHÅLL:

Mot en ny vinter
Ur våra Mästares liv och lära
berättad av Gulli Bergvall
Judafolkets historia i ny belys-
(forts.fr.föreg.nr) ning
Det gångna och det tillkommande
Gralen och Solskivan
Det nya vi ska skapa
Rätt balans
2 Sommardikter av Gulli Bergvall

Tidskrift i stencilmform från
GRALSVÄKTARNAS SAMFUND
Möregatan 8, Stockholm
tel. 08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:
tel. 031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, när an-
nat ej angives, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår-och höst-
terminer. Prenumerationspris Kr.12:- pr år Beställning hos
Gralsväktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Duvvägen 8, 16150 Bromma,
där även enstaka ex. av tidningen kan erhållas, pris Kr.1:50.

MOT EN NY VINTER

Sommaren är inte mer. Vi går en höst tillmötes, som förebådar
vintern, vad det kommande har att bjuda oss vet vi ingenting om
mer än det vi kan ta ut av en jämförande framtidssyn byggd på
likheter i utformningen av karmas lag.

Vi skördar det vi en gång sådde, själva är vi ansvariga, en för
alla och alla för en står vi till svars för hela mänsklighetens
ödeshandlingar. Det hjälper inte att bedyra sin oskuld och an-
klaga andra för oförnuft. När verkningarna av allas gärningar
träder fram, vet vi hur det borde ha verkställts, de mänskliga
skyldigheterna; sådant är efterklokhet. Vi ser inte mönstret ö-
ver förloppet förrän det är för sent att rätta till. Att bruka
erfarenheten som mall för våra handlingar ligger inte för oss,
vi är som barn som måste bränna sig på lågan för att komma till
insikt om att den ger smärta och måste undvikas.

Vi har fått kännedom om att andra världar har prövat atomspräng-
ning, vetenskapen kan berätta om fragment av en planet i vårt e-
get solsystem, som rusar runt i ödesmättad livlöshet, men lika-
fullt ska vi pröva lyckan i hopp om större framgång. Prestigen
kräver det, så säger det landets regering, andra stater får in-
te gå om oss i kunnande.

Ingen samfällid bojkott verkställs mot det land som så gör, vän-
skapen måste upprätthållas, affärsförbindelserna kunde lida ska-
da om protesterna bleve alltför skarpa. Upprepade försäkringar
att ingen fara hotar dövar oppositionen.

Vad ska det bli av vår värld, när trögheten tar sig sådana uttryck?
Groteska bilder av samlat hat, hämndhandlingar och repressalier
av alla slag framställer för oss hur Nemesis, vedergällningens gu-
dinna vakar över oss. Hur kommer hennes dom att utformas över oss.

Kanske den kommande vintern ger svar på våra undrande frågor.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättat och i utdrag återgivet av Gulli Bergvall
(forts.)

I byn intill Taukorsets tempel mottog amerikanerna undervisning av Jesus:

" När vi står förenade med summan av all Intelligens och erkänner oss vara en faktisk del av denna Intelligens och vet, att detta är den Högsta Principen, Gud, ska vi snart bli medvetna om att all intelligens i hela det kosmiska universum arbetar med oss. Vi inser också snart, att intelligensen hos alla stora genier lika väl som det mentala hos varje cell i kroppen samarbetar med oss i fullkomlig harmoni och fullkomligt samförstånd. Detta är den enda stora intelligenta kosmiska Tanken, som vi på ett positivt sätt är förenade med. Ja, vi är den Tanken. Det ögonblick vi erfar detta, kan ingenting skilja oss från Gudomen.

Från detta universella medvetande kan vi få all kunskap. Vi vet, att vi kan få kunskap om allt utan studier. Studierna, lektionerna är endast nödvändiga för att leda oss fram till en sådan inställning, att vi kan stiga in i denna Tanke.

Vattendroppen är endast svag, om den tas ut ur oceanen. Återställ den, och den är lika kraftfull som hela havet.

Summan av all Sanning är den Högsta Principen, Gud. Allting från evighet till evighet - en stor sanning eller en liten sanning - varje sant ord, tänkt eller uttalat - är en del av den Stora Sanningen - ett stort Allt, en universell Sanning, och vi är just detta. När vi inser denna enhet och står förenade med Sanningen på ett absolut sätt, har vi hela Sanningen bakom oss. Detta är oceanens kraft bakom vågen, den som ger vågen dess kraft. Detta är bara en del av Gudskraften, som också människan är.

Summan av all Kärlek är den Högsta Principen, Gud. Det är summan av all tillgivenhet, all innerlig känsla, varje kärleksfull tanke, blick, ord eller handling. När vi älskar osjälviskt, har vi hela oceanen av kosmisk Kärlek med oss. Det som vi trodde vara minst blir störst, när det uppnår den absoluta fulländningen. Sålunda är hela Kärlekens universum medvetet med oss. Det finns ingen större kraft i himlen eller på jorden än ren kärlek. Jorden blir till himmelriket. Himmelriket är människans rätta hem.

Slutligen är summan av varje tillstånd, varje form, varje existens den enda oändliga kosmiska Principen, Gud - vare sig det gäller individer, världar, planeter, stjärnor, partiklar, atomer eller elektroner. Allt gör tillsammans den enda oändliga Helheten, vars kropp är universum, vars Tanke är den kosmiska Intelligensen och vars själ är den kosmiska Kärleken. Sammanvävda till ett helt, hålls kropparna, tankarna, själarna ihop av kärlekens sammanbindande kraft. Ändå fungerar de evigt individuellt, rör sig fritt i sin egen bana och oktav, dragen till och sammanhållen av Kärleken i detta harmoniens universum. Vi utgör detta Höga Väsen som ingenting kan omintetgöra. Det består av varenda människa lika väl som av varenda enhet av universum.

Det räcker inte att säga att vi är nära den högsta kosmiska Principen, Gud. Vi måste veta, att vi definitivt är ett med den, att vi är helt förenade med Principen och att vi inte kan vara avskilda eller skilda

från Gud. Sålunda arbetar vi med den princip av kraft som är helt kraft. Det är Lagen - att vi lever, rör oss och har vår varelse i Principen. Därför - när vi vill komma i kontakt med Gud, så tänker vi inte på något som är långt borta från oss och svårt att nå. Allt vi behöver veta är att Gud är inom oss lika väl som omkring oss och att vi helt ingår i Gud, att vi medvetet är i Guds närvaro, att vi är närvarande i Gud och har tillgång till full kraft.

Så uppväcker vi vårt döda jag till att inse livet i oss och detta liv uppväcker oss från de döda. Vi återvänder till det odödliga oföränderliga livet. Den inre Kristus står upp och säger: 'Jag kommer för att ni ska ha fullkomligt liv och leva det livet mer överflödande.' Detta måste bli till en sann uppståndelse i vårt medvetande - ett upplyftande av våra döda sinnen till en högre vibration av liv, sanning och kärlek.

Så stiger vi upp och ut ur vår svepning - upp och ut ur all den känsla av begränsning, i vilken vi bundit våra kroppar. Vi rullar stenen, det materiella, åt sidan, bort ur vårt medvetande. Den är det tyngande tänkande, som skilt det inre livet från det yttre och bundit livsformen till döden - nekat den liv därför att vi inte erkänt dess rätt till liv. Låt oss stiga upp och ut ur döden - detta är uppståndelsens innebörd, ett uppvaknande till Liv här och nu - det allestädes närvarande, allsmäktiga, allvetande livet.

När våra hjärtan blir brinnande inför denna tanke och vårt hela väsen glöder av det inre Livet - då kan vi sträcka ut handen och säga: 'Lazarus, kom ut ur din grav, du tillhör inte döden. Kom till liv, vakna ur din villfarelse. Vakna nu och här.' Så blir vi väckta till mästarmedvetande, och vi kommer att gråta över tanketrögheten hos dem som bevittnar uppvaknandet. I tusentals år har detta uppvaknande framställts för mänskligheten, och ändå sover ännu många. Men genom det som utföres av oss väckes människan till att motta det arv, som rätteligen tillkommer henne.

Hon kommer att få en kropp, som i renhet och skönhet strålar av vitt ljus, och detta milda men ändå strålände, levande ljus genomtränger atmosfären omkring henne. Så står vi på det heliga Förklaringsberget, helt nedsänkta i gudomligt Liv, Människosonen har blivit till Kristus, av Gud, och himmelriket finns åter bland mänskorna, än starkare nu emedan andra också har tagit emot det och frambragt Riket till full makt. Gudsrikets ljus växer sig starkare genom detta mottagande.

Detta är den verkliga kropp, som mänskligheten alltid haft och som alla har i dag. En sådan kropp har alltid funnits och kommer alltid att finnas - en kropp så självlysande, att den inte kan åldras, förvisna eller dö. En sådan kropp kan korsfästas tusen gånger och på grund av korsfästelsen framträda än mer triumferande.

Detta är den nya tidsålderns budskap till er - detsamma som det var för två tusen år sedan. Det är återuppståndelsen av det urgamla budskapet, som lades fram för tusen och åter tusen år sedan i en språkdräkt så enkel, att ett barn kunde läsa det. Budskapet lär oss, att människan av egen fri vilja ska inse och förstå, att hon är gudomlig, visa sin gudomlighet i sin kropp och sitt handlande och bli till Kristus av Gud i Gudsriket. 'Veten I då icke, att

I ären gudar?

Gud vet att i universums stora byggnad finns en underbar plats för varje människa, ja, att var och en där har sin individuella plats. Byggnaden kan äga bestånd bara därför att var och en har denna sin rätta plats. Därför säger jag till er: Ni är en skapelse med ett bestämt inriktat mönster, ni har en särskild mission att fylla, ett ljus att ge, ett arbete att utföra som ingen annan kan fullgöra, och om ni vill öppna ert hjärta, ert förstånd och er själ för anden, så ska ni finna att er egen Fader talar till er. Det gör detsamma hur långt borta eller ytlig ni har trott er vara - i samma ögonblick som ni vänder er till guden i det inre, ska ni finna att er Fader älskar er ömt och innerligt. Den helgelse ni fått från Gud dröjer kvar i er, och ni behöver inte människors undervisning. Är inte detta en uppståndelse från det gamla tänkandet? Ni behöver inte människors undervisning, men det är nödvändigt att få den helgelse från Gud som alltid tillhört er. Sanningen finns i det inre, och ni ska finna den.

Denna sanning lär alltid ut, att mänskligheten är en fullkomlig enhet, inte en gemenskap utan en stor enhet. Tillsammans med Gud är den det Stora Enda. Mänskligheten är mer än ett broderskap. Den är en människa, så som vinträdet och dess grenar är ett. Kristus bad, att 'de alla månde varda ett'.

'Vad I haven gjort mot den minste av dessa mina bröder, det haven I gjort mot mig.' Nu känner ni den Kristus som omfattar hela familjen, i himlen och på jorden.

Sanningen är: Allt är Ett, en ande, en kropp, hela mänsklighetens högsta Gudskropp. Guds stora Kärlek, Ljus och Liv förenar den kroppen till ett enda fullkomligt Helt.

Forts. i nästa nr.

S. RADHAKRISHNAN:

Religionen betyder medveten förening med det gudomliga i universum med kärleken som sitt förnämsta medel. Om vi lär oss att leva inom oss kommer vi att svara mot det som finns inom oss, vårt sannare jag, lugnt och glädjerikt, det som uppbär alla manifestationer.

Andligt liv är ljus och frihet, frid och makt ty den skådandes liv får ett nytt djup, en tillväxt i sammanhang och karaktär.

Döden är en del av en ständigt återkommande rytm i naturen, den är det ögonblick då jaget träder in i en ny serie omständigheter.

Döden är en övergång från en situation till en annan. Alla våra erfarenheter förenar sig då till ett för att ge vårt jag en hopvinnad ledtråd att följa, och det är detta vi bär med oss över gränsen.

JUDAFOLKETS HISTORIA I NY BELYSNING
(forts.fr.föreg.nr)

1. DOMARETIDEN OCH FÖRSTA KONUNGATIDEN

Från Isaks son Jakob utgick Israels 12 stammar. Tack vare minutiöst förda uppteckningar över söner och söners söner genom släktleden har detta folk, på ett sätt som skiljer sig från alla andras, lyckats hålla sina stamtavlor programenligt i system. Det tog många hundra år för det från Egypten hemvändande Israel att lägga under sig det Kanaans land de lämnat i tidigare sekler. Främmande stammar där bosatta var ingalunda hågade att lämna ifrån sig sin jord. Ständiga krig avlöste varandra, men till slut kom landet i deras besittning. De olika stammarna blev hänvisade till skilda områden att bebo och där bruka jorden. Så gott sig göra lät hölls stammarna isär, men strider var utmärkande för deras samexistens och blev det stora problemet för deras gud, Jahve.

Att det judiska namnet genom tiderna blev det bärande namnet på sätt och vis omfattande dem alla hänger samman med det förhållandet att denna stam huvudsakligen kom att utgöra de till Babylonien omkring år 650 f.Kr. i fångenskap bortförda. Under den tiden utvecklades rasens egenskaper genom ingifte och isolering till att bli utpräglad karaktär. Namnet Israel, ursprungligen givet åt Jakob och hela hans ätt kom längre fram under lång tid att beteckna namnet på de tio stammar, som brutit sig loss ur gemenskapen och bosatt sig i Samarien. Idag omfattar namnet Israel hela folket likaväl som namnet Juda.

Emellertid var det visst inte alla som under år av ofärd följde Jahve och lydde hans bud. Baal var en annan mäktig gud, dyrkad av kanaanéerna och närboende folk, många av Israels barn vände sin håg till honom. Det fanns också andra gudar, som ägde makt över de olika folken, och allt efter som med- och motgångar växlade för Israel vände de sig till den ene eller andre av dem i hopp att någon kunde bringa dem hjälp, när Jahve svek. Genom berättelserna i Gamla Testamentet ljuder Jahves vrededomar över dem som så lämnade honom och glömde det förbund han stiftat med dem.

Detta utspann sig under den tid, som i historien kallas Domaretiden. Den varade till omkring 1100 år f.Kr. Då blev Saul utkorad till deras förste konung.

Saul var en hård herre och folket led förtryck under de ständiga krig han utkämpade. En svårartad själssjukdom hos den åldrande monarken kom Israel att önska hans avsättande. Deras längtan efter en konung, som kunde förlossa dem från förtryckare kom deras blickar att vändas till den unge herdegossen David, vilken framträtt som djärv krigare, framgångsrik i kampen mot rikets fiender. Av den åldrige Samuel, den siste domaren, blev han smord till konung över judafolket.

Och därmed är vi framme vid det namn, som i alla tider ljudit som ett kallelserop för Israels folk att sätta sitt hopp till. Från hans stam skulle den Messias framträda, som var utsedd att frälsa detta folk från slaveriets band och upprätta ett kungadöme med räckvidd genom alla tider.

Vem var denne David, som gått genom judafolkets historia som dess störste hjälte? Varifrån hade denne herdegosse fått sina anlag, sin begåvning både som krigsförare, statsöverhuvud och psalmdiktare? Vi ska söka tränga in i problemet och finna en lösning.

De andliga egenskaper som utmärker gudarnas släkte och som vi återfinner under de förgrovade skildringar folket i Norden framställt över sina Asagudar, ägde också Jahve ursprungligen, vilket framgår av hans tid som guden Tor bland detta folk. Jahve framställes såsom den som har makten över åskan och blixten, där har vi lätt att igenkänna guden Tor med sin åskvigg och hammare. Utgången från högt, andligt plan men fallen så som hans positiva princip Lucifer föll, hade han bibehållit sin andliga förmåga genom årtusenden.

När vibrationerna sänks genom att dragningen mot det lägre materiella ökar, föres det individuella Jaget allt längre ner. Så sänkte sig Jahve till samma låga plan som folket, hans gestalt antog fysisk form och han blev sitt folks like. Dragning till motsatta könet gav sig tillkänna och längtan att äga en fysisk som, som kunde bära hans egenskaper av vad han själv ansåg vara hög kvalitet, föra folket ut i krig mot omgivande fiender, slå dem och göra Israel till ett mäktigt rike, inför vilket världens store skulle buga i underdånighet, den längtan blev honom för stark.

Rut var en flicka av Moabs stam. Moab var son till Lot i hans förbindelse med dottern, ett förhållande som kom moabiterna att betraktas som en stam av lägre värde. Men Rut var en begåvad flicka, Jahve kände hennes egenskaper såsom samstämda med vad han själv hade att ge i arv, och den fattige herdegossen David blev frukten av deras tillfälliga förbindelse. Han blev Israels störste konung. Med sin make Isai av Juda stam hade Rut många barn, David var en senfödd ättling, han beskrives i alla skildringar såsom i allt mycket olik sina äldre syskon. Rätta förhållandet med hans börd har aldrig blivit känt.

Så växte David upp, till karaktär och egenskaper vida skiljd från den övriga familjen. Jahves blod i gossens ådror drev honom till de hjältedåd, varom vi läser i de bibliska berättelserna. Folket kände igen sin egen längtan efter storhet i honom, och när han så smordes till deras konung, växte tron på egen duglighet och egna möjligheter att bli det deras gud lovat dem att de skulle bli, blott de litade på honom: ett mäktigt folk. Sin gud kunde de inte längre se och tala med så som Abraham hade gjort, astralt, och de tydde detta såsom beroende på att han höjt sig så högt att deras förmåga att uppfatta hans väsen hade tonat bort, även för dem som ägde den astrala synen.

Men David var en stor syndare. Många är de bedrifter, som stämplat honom med detta namn. Kanske den svåraste var hans brottsliga kärlek till Batseba, maka till Urias, som han lät döda för att kunna äkta denna sin stora lidelse. Hon blev hans älsklingshus-tru. Salomo var Davids och hennes son. Men ångern förföljde honom. Om den var så stor som hans psalmer anger är svårt att säga, inte heller kan man med visshet avgöra om de alla utgått från hans hand. En stor härförare var kung David och under hans spira nådde landet en maktställning, som ytterligare befästes av hans son och efterträdare Salomo, den mest älskade av hans söner.

13) KUNG SALOMO OCH DROTNINGEN AV SABA

Salomo är genom historien känd för sin stora vishet. Landet var mäktigt och starkt, när han tillträdde regeringen och blev än mer inflytelserikt under hans spira. Han hade insett de rika möjligheter som låg i att närma sig Arabiens folk. Att göra affärer med dem krävde utbyggda handelsvägar, han organiserade trafiken och blev framgångsrik och segerviss. Salomo var den förste i Juda land som insåg sitt folks möjligheter och utnyttjade dem.

Långt borta i fjärran land levde och härskade den mäktiga drottningen av Saba. Hon närde stolta planer för sitt lands framtid. Rika länder härskade hon över, Södra Arabien var hennes hemvist, men hon ville se sitt välde utvidgat. Juda land hade en inflytelserik konung, ryktet om hans vishet var vida spridd. Om hon för-mälades med honom kunde deras riken sammanslås, så tänkte hon. För att vinna honom måste dyrbara gåvor överräckas. Hon planlade och beräknade. Ett besök kunde löna sig.

Väldig var den packning som medfördes, ur kungliga skattkistan upphämtad. Men också andra av landet förvaltade, dyrbara ting valdes ut. Eftersom Egypten vid denna tid befann sig i ett tillstånd av maktlöshet, försvagat genom yttre och inre fiender, kunde hon där göra sin stämma hörd. Hon visste att i Keopspyramiden förvarades en kostbar kalk, med den i sin packning kunde hon komma långt med den vise konungen, som ingalunda var okunnig om värdet i ting från urgammal tid.

Översteprästerna ägde all makt i landet, att övertala dem visade sig vara möjligt. De kände ingenting till om kalkens ödesmättade tillkomst, väl hade de hört berättas om dess historia, men förlade det till myternas värld. Symbolen som gömdes i dess väsen var glömd och de som ännu trodde på dess kraft stod maktlösa inför drottningens mäktiga vilja. Inför det höga honorar som erbjöds föll de till föga.

Kalken framtogs, överlämnades och kom med bland drottningens resgods.

14. DEN FALSKA KALKEN KOMMER TILL ISRAEL.

Med sina rika gåvor trädde så drottningen av Saba inför konung Salomo och framlade för honom sina planer. Men denne hade ett annat sätt att se på sitt lands möjligheter. Jahve hade utkorat hans ras att bli ett stort folk, men i isoleringen skulle deras styrka ligga. Själva tanken på ett samgående med andra folk var en styggelse för en sann israelit. Ty så hade Jahve sagt, hans löfte stod fast, det kunde Israels historia sedan Abrahams dagar bevisa.

Drottningens förhoppningar om äktenskap gick om inte. Så återvände hon till sitt land, medförande de av konungen återlänade dyrbarheterna.

Dock med ett undantag.

Den vise Salomo såg i den glänsande kalken något mer än dess i penningar uppskattbara värde. Han ägde kunskap om Gralen, visste att den var en symbol av högsta värde. Men vad han däremot inte hade kännedom om, i likhet med drottningen av Saba, det var att den var förfalskad.

Konung Salomo behöll kalken för egen räkning.

Den skulle bli till välsignelse för ätten, menade han, skapa lycka åt landet, ge rikedom åt hans efterkommande, söner att styra landet i framtiden. Ty kalken betydde MAK, inflytande åt dess ägare, det trodde sig Salomo veta.

Men det blev inte så som Salomo hade tänkt sig. Kalken gick i arv från äldste son till äldste son, men medförde inte det välstånd dess förste ägare i Juda land hade väntat. Hemligheten var väl bevarad i Aternas tysta, dolda rum. Där var den äkta Kalken att finna; den förfalskade, kopian ägde inte den magiska kraft, som kunde skänka dess innehavare framgång och välstånd.

Men folket glömde inte löftet, som var dem givet. Ur Davids ätt skulle en konung framträda, som ägde makt att tolka symbolens språk. Han kom, men han blev inte mottagen. Hans rike var inte

av denna världen, därför skulle folket komma att förkasta honom. En mäktig krigargestalt väntade de på, som skulle slå deras fiender och ge dem makt och rikedom och land att besitta.

I tusen år fick världen ännu vänta innan den rätte konungen gav sig tillkänna. I tusen år fick Gralen vila i sitt hemliga gömsel innan konungarnas konung framträdde.

Landet de längtar efter ska aldrig ges dem. Det område de idag besitter är inte deras. Tumsbredd för tumsbredd får de kämpa sig till en plats att kalla sin.

(forts.i nästa nr)

DET GÅNGNA OCH DET KOMMANDE

Vi är satta till stora uppgifter, vi människor, höga som låga. De flesta vet inte om det, de tror att de har att tjäna sitt bröd och sträva så länge deras dagar tillräknas dem. Och sedan, ja, så är det ingenting mer. Den som tror så visar att hans tänkande inte hunnit långt i utveckling. Konsekvens kräver vi av våra medmänniskor, men denne man visar med sitt resonemang att han står långt under vad vi kan fordra av logik.

Den som tror att det individuella livet upplöses i döden har råkat in på fel linje i sin tankegång. Den fysiska kroppen är inte livet, den upplöses och återgår till materiens kretslopp, men en annan del, en exakt kopia, eterkroppen, lever kvar, och när den upplöses finns högre kroppar färdiga att uppta fortlevnaden efter samma tecknade mönster, som den fysiska anger. Vi är inte gjorda för att kastas bort när jordelivet är slut, vi är gjorda för att leva och utvecklas. Vi ska se oss själva som evighetsvarelser trots det förgängliga som ligger i anblicken av kroppens svaghet.

Om vi kunde stärka vår vilja, skulle ingenting av svaghet utmärka oss. Vi skulle vara starka, friska, sunda och kärleken skulle vakna till allt liv som omger oss. Om vi kunde se sanningen så klart att vi ägde tro, skulle detta hända oss. Så öva då din vilja att växa ut till en styrka som motsvarar kraven på fulländning. Hur många gånger har det inte sagts från alla predikstolar att vi inte ska tänka på prestige, på egen vinning, men hur många har följt rådet och anmält sig till tjänandets kall?

Om vi kunde se den längtan som utmärker alla på andra sidan vandrande, dessa som gått ut från vår värld för att i de andliga rikena förkovra sig för ny återfärd i inkarnation i mänsklig gestalt, om vi kunde känna den iver som utmärker dem att få till stånd en bro mellan våra världar att fritt passera utan att växla form och gestalt i döden, endast så att jordevarelserna lärde sig förstå nödvändigheten av ett omtänkande, då skulle många fatta ett varaktigt beslut att allt skulle vändas till förnyelse.

Det är i det andliga vårt värde ligger. Vår fysiska kropp, som är ett mönster för exakthet i utformning och funktion, är en bild av den verkliga kroppen, den som aldrig förgår, vår Jag-kropp, som förblir i individuell fortlevnad genom alla inkarnationer och under alla mellanstadier i andevärlden. Detta Jag, som är vår monad och en del av den Högste, vill att vi ska förvalta väl vårt jordeliv för att fullkomnade kunna tjäna Honom i Hans stora plan för alltets utformning i glädjefylld tillvaro.

Välj rätt, det är för evigheten du väljer. Om du först tänker på din bekvämliga ro för de återstående åren av detta liv, då kommer du vid övergången att förstå hur felaktigt du valt. Ingen dervisar dig övertalande att välja rätt, utan en förnimmelse om sanningen häri vaknar inom dig. Du ser på mönstret, som ligger

utbrett framför dig och som du är en del av, varför du borde ha valt försakelsens väg medan du ännu var kvar på jorden.

Det ligger en djup mening i detta att vi ska ställas på prov. Genom eget val ska vi komma in på rätt bana. Andra ska inte leda färden, då blir livet inte vårt liv, lönen inte vår utan deras som lett färden. Men goda råd får vi lyssna på och följa utan att vederlaget berövas oss. Valet ska göras här under jordelivet, inte i andevärlden. Där förbereder vi nästa nedstigande till nya prov, och de ska alla utföras i omedvetenhet om orsaken till att det timliga ska offras med andevärldens mål för ögonen.

Detta var meningen med de stora invigningsproven i gamla tiders mysterieskolor. Eleven ställdes inför dukade bord i uthungrat tillstånd, men skulle avstå från njutningen. Provet bestod i försakelse. Jordelivets prov består likaså i offer.

Och lönen för mödan utgöres i att vägen mot målet förkortas. Vi når den himmel vår religion utlovar, och för att förstå den må vi lyssna på dem som gått före oss och kan beskriva den. Kontakt med dessa själar i andevärlden kan numera upprättas tack vare att vissa centra utvecklats i vårt väsen genom höjning av vibrationerna. Vi har nått de avlidnas fält och kan kommunicera med dem, men vi måste ha kunskap om denna nyvunna förmåga för att kunna utnyttja den.

Vi får höra berättas om hur lyckokänslan är som ett växande in i allt högre sällhet, om hur kärleken i dess rätta väsen förnimmes, om en vishet som genomströmmar tänkandet utan ansträngning, om ett ljus som lyser utan att blända och slutligen om en känsla av att vara ett med allt det som är fullkomlighet. Och tvärs igenom alla förnimmelser en klar uppfattning om Jaget såsom vårt eget väsens oförstörbara centrum, en förnimmelse av att vara allt och dock endast sig själv i fulländning.

Vi får tro på att detta är sanning, vi ska längta efter att nå dit. Vårt hopp ska förverkligas. Målet ska nås i salighet.

GRALEN OCH SOLSKIVAN

Alla ting har en positiv och en negativ sida. Det är inte tingets laddning som äger dessa polariska egenskaper, det är den kraftavgivande funktionen, som verkar detta. När det säges att en kraft hör till den negativa betyder det att den tillhör negativa principen, men den kan mycket väl ha motsatt effekt beroende på de i omgivningen verkande krafterna.

När vi säger att Gralen tillhör den negativa principen inför det Gudomliga, betyder detta alltså att dess funktion ger negativ effekt i dess ställning i kosmos, men den kraftavgivning jorden mottar är däremot positiv. Inför den på jordeplanet verkande positiva gralskraften står Solskivan, den av de ursprungliga indianerna använda elektriska kraftavgivaren såsom negativ kraft.

Solskivan överfördes från den sjunkande kontinenten Lemurien till Aternas hierarki, som där upprättat en reträttplats för högre plans väsen. Denna Solskiva var i flitigt bruk, de indianer som hade förmånen att kunna bruka den hörde till eliten, de hade kvar den höga kosmiska kunskap de medfört vid sitt nedstigande.

Vi kan säga att om vi betraktar Gralen som mänskligheten, är solskivan att likna vid de mänskliga handlingarna. Det bör kanske påpekas att positivt och negativt ingenting har att göra med be-

dömningsvärde, så som på lägsta planet en negativ handling är av nedsättande art. I de sammanhang vi här behandlar är de båda polariteterna endast att se som företeelser med motsatt verkan. Det är motsatserna som skapar jämvikt, de måste finnas i livets alla skeden.

Solskivans roll i förhållande till Gralen har alltid varit och är ännu handlingen. All mänsklig handling går att avläsa i Solskivans öde. Den har följt människan, hennes uppgångsperioder har varit Solskivans och vice versa. Under den tid Gralen var att finna i Indiens buddiska kloster verkade Solskivan sitt verk i Andernas högkvarter.

Människan har känt till de kraftfält, som sprider sin verkan över dessa orter i Sydamerika; otaliga är de expeditioner både i äldre och nyare tid som sökt genomtränga djunglerna, men ingen har lyckats nå fram till källan. Den symbol för kraft, som där förvarats har varit väl skyddad för profanering.

Det är oväsentligt om man säger att den ena formen förvaras i Indien, den andra i Sydamerika, det är här fråga om krafter bortom rummet. Kraften är ett abstrakt tillstånd, en egenskap som andra egenskaper fria från begreppet placering. Så är också Gralen och Solskivan ett begrepp, så som människan och hennes handlingar är ett, ingenting kan bedömas om hennes tillvaro som människa ur enbart den ena aspekten.

Solskivan i Anderna utbyttes mot Gralen i Indien när tiden var inne, det betyder: de mänskliga handlingarna, de för den vidare utvecklingen avgörande kom att förläggas till Västerlandet, från att förut ha varit koncentrerade till Östern.

Så slår pendeln över från den ena sidan till den andra. Historie-skrivaren ser de förstörade händelserna utbredda över jorden och bedömer dem efter sin fysiska hjärnas begränsade förmåga, men syntesen av allt som sker finns i Gralen och i Solskivan, där kan den så utrustade läsa sanningen bakom det som bedömes som det verkliga.

Och omdömet blir subjektivt utformat, därför ser vi inte sant.

DET NYA VI SKA SKAPA

Det har sagts oss att vi med viljan till hjälp ska kunna skapa underbara nya ting att bruka på ett nytt sätt i den tid som nu ingått. De ändrade villkor livet nu bjuder möjliggör detta, men vi förstår inte att utnyttja dem. Allt löper i gamla fåror och dyrbar tid förödes.

Vad väntar vi på? Jo, på att få kunskap om hur detta ska ske. Men kunskapen kommer inte utan att vi kallar på den. Och för att finna utflödet för denna vishet må vi jämföra med likställda förhållanden. Den källa vi söker finns i de andliga världar, som numera öppnats för oss. Där finns undervisning till hands att vinna.

Det har sagts att de står så högt över oss, dessa väsen i världar över vår att det är förmätet att vända sig till dem och be om hjälp men vi ska inte se det så. Vi får inte tro att deras ställning om möjliggör förbindelse, som blir av god verkan även för dem.

Detta förnekande av vår rätt att kommunicera med dem är ett hinder för deras utveckling likaväl som för vår. Det har hänt att allvarliga sökare vänt oss ryggen när de hört med vem vi säger oss ha kontakt, de kallar oss övermodiga. Med detta har de skadat bandet mellan andevärlden och vår värld. Istället för att påskynda utvecklingen har deras inställning hindrat högre världar i deras strävan att få till stånd samarbete på hög nivå med framtida god verkan för

alla parter. Vi är alla beroende av varandra och det är lika lite förmätet att påpeka detta, som det skulle vara förmätet av markens gröda att påpeka vårt beroende av dem. Högt och lågt har inte den innebörd många tror. Med detta är det inte meningen att säga att vi kan behandla dem som likställda. Vi ska nalkas dem i vördnad, men deras längtan att nå oss ska vi möta med tacksamhet och ge dem vår kärlek.

Om vi så ställer oss till deras förfogande får vi veta att det närmast är bruket av etern, det nya elementet, vi har att lära. Att ta in det i våra kroppar för vinnandet av varaktig hälsa. Viljan kommer som nummer ett i detta skapande. Så kommer Jag-medvetandets införlivande med viljan. Tanken är impulsen, som sätter det hela i verksamhet. Med denna tankekraft kallar vi fram ur den oss omgivande atmosfären denna etermateria, prana kallad. Den finns i luften vi andas, vi får inte glömma att detta element är underställt vår vilja. Den kommer oss till del genom viljekraften med tankeinriktning åt rätt håll i Jag-medvetandets koncentrerings.

Hälsa vinnes och livet får ny kraft att utvecklas, när detta sätt att bemästra naturen i rätt anda har inlärts. Stegrad livskraft ger ny stimulans åt våra arbetsprestationer. Rätt utnyttjad kan den stegrade kraften föra oss ut i större sammanhang.

Elektriska kraftens verkliga egenskaper ska vi lära förstå. Ännu har vetenskapen ej lyckats fastslå vad elektricitet är, men orsaken är lätt att finna. De erkänner ingen andevärld eller vägrar att föra in den i sin fysiska forskning, och att söka svaret på alla frågor i materiens värld spärrar vägen. Den elektriska kraft vi brukar är av annat slag än högre världars, dock emanerar den från samma källa.

Vi ska lära ta ut den elektriska kraft, som är i solen, som är dess VARA, och bruka den på samma sätt som kraften vi redan äger genom uppfinningar på området. Solens kraft kan dock uttas med mindre möda än den vi ödslat hittills på detta fält..

Det har funnits epoker i världens historia då denna kraft och sättet att framställa den var välkända, men allt har gått förloerat under de tider av förfall, som följde i missbrukets kölvatten. Nu gäller det återerövring på högre nivå, så tillvida som vi ska ha lärt att bruka dessa ting i kärlek och icke utnyttja dem i krigiska sammanhang.

Förr än krigen avskaffats blir inte gåvan oss given. Men de ska avskaffas. Tiden är inne. Ungdomen gör det de äldre inte förmår. De reser sig upp i trots och ett trots rätt inriktat ger resultat. Kanske det vi ser i Vietnam med omgivande länder är slutet, kanske det kan bli till ett minne av ett lidande en ond värld haft att utstå.

När människan lärt att fredligt umgås med sin nästa, då är hon färdig att motta den gåva, som består i att rätt utnyttja naturens krafter. De är lättillgängliga, men ett insegel är satt över dem och ska förbli intill dess hon lärt den lag, som gäller i alla världar, lagen om att rätt umgås med sin broder på vägen.

Vi ska snart vara där. Starka krafter är i rörelse att föra oss dit. Kanske blir det genom ett stort lidande, som får gå fram över världen. Men detta ska ha en ände, och sedan får vi möta det som lidandet lär oss, lyckan av att leva i en värld, som känner den Högste och är fylld av Hans Kärlek-Vishet.

RÄTT BALANS

Kärlek till nästan betyder inte att omdömeslöst ge sitt stöd åt alla hjälpsökande. Särskiljandets uppgift är oss given, det är att sortera ut det värdefulla och förkasta det oväsentliga. Varje steg vi tar är ett val: höger eller vänster. Vi balanserar ständigt på en knivsegg, att välja sida är vår arvedel. Ett felaktigt val ger oanade konsekvenser, vi må vara knivskarpa i vårt omdöme. Så länge vi stått under Lucifers färla har vi gjort många ödesdigra val i fel riktning, de har givit oss erfarenhet, nyttiga under förutsättning att de införlivats med vårt jagmedvetande, men de har fört oss in på vilseledande omvägar med tidsödande färder tillbaka till utgångspunkten.

När vi nu befriade uppflyttats till högre plan må valet göras enligt eget klokt omdöme, det gäller att finna ett förnuftigt utslag. När kristendomen gick ut över världen valde dess nyskapare att ta upp Jahve och göra honom till den nya religionens gud, och detta trots att Kristus så skarpt särskiljde mellan vår Fader i himmelen och den makt som skapat lagens bokstav, domen över fari-séerna och de skriftlärde möter vi ständigt i evangelierna. I två-tusen år har vi burit följden av detta val i form av inbördes kamp utan slut av samma slag som utmärkte de 12 stammarna av Israel. Kyrkan är nära släkt med Gamla Testamentets domedagsprofeter.

Må vi hädanefter välja rätt, inte binda oss i meningslösa band hindrande all utveckling, men likväl känna kravet på disciplin, som håller oss borta från självrådigt övertramp.

TVÅ SOMMARDIKTER av GULLI BERGVALL

Sommar är den tid då allt,
som växer, vill
himlastormande
och i extas
nå förening
med sitt ursprung -
bli till ett med Gud.

En tid av hektisk längtans
höga rena starka låga
i naturen. Och ändå - hur
liksom lågmält, stilla
i det fördolda
lågar denna längtan,
så artskild ifrån vår
och lika väl besläktad.

Ett väldigt flödande av liv,
ett tryck av våldsam kraft,
sökande i stillhet spränga alla gränser.
Men bundet av begränsningen
brister det - slår ut
och blir till skönhet.
O, blomnings rikedom.
Och i själva skönheten,
blommornas fulländning
och fullkomning
möter glimtvis, som en aning
--- Gud.

En fågel i trädets
lövverk sjunger.
Trädets krona:
susande, full av liv
hemligt, inåtvänt liv,
genomstrålat av ljus
grönskimrande och gyllene.
Fågeln sjunger,
sjunger strupens och vingar-
nas sång
i trädet.
Grönska, ljus och sång:
en sluten värld
som öppnar sig
in mot det eviga.